

Biblická hodina — součást pravidelného sborového programu

Bydlíme pod věží — Kázání J. Strádala [2]

Knihy k užitku i potěšení — Pohled do sborové knihovničky [4]

Nebyly to jen náhody — Rozhovor s M. Frantíkovou [6]

Básně Davida Rejchrtů [9]

Program Mateřského centra [11]

Bydlíme pod věží

Kázání ze sousedního 2. žižkovského sboru ČCE z 11. 9. 2005

Čtení: Mat 24:1-14; Text: Luk 13:1-9

11. září — pro mnoho lidí den jako každý jiný. Pro řadu jiných je to však datum naprosto zvláštní, přímo přelomové.

Vzpomínáme na oběti 11. září 2001. A při té příležitosti nám defilují před očima další oběti — Londýn, Madrid. Beslan, Moskva, Čečna, ... Irsko, Irák, Palesti-na... hurikán, tsunami, zemětřesení, epidemie, občanská válka, povodně, hladomor... Nemůžeme nezpomínat a nemodlit se za... Za co vlastně? Za koho? A nebo jsme si již zvykli a jde to tak nějak mimo nás, stejně s tím nic nenaděláme...?

Vzpomínáme dnes na oběti... vzpomínáme? Neztratili jsme již schopnost vnímat nesa-mozřejmost bytí, zdraví, míru, darů, možností? Umíme být vděční? Jakým právem si vlastně nárokuje-me cokoli z toho, čeho užíváme? Jakým právem se cítíme být zaskočení, ošizeni, podvedeni, když máme něčeho třeba jen méně než druzí (někteří)?

Vzpomínáme dnes na oběti tohoto — čeho vlastně? Co si o tom myslím, jak o tom mluvím? Opakuji pouze novinové fráze, nebo mám vlastní, zřetelný, promyšlený, až i citový vztah, postoj? A mám ho vůbec mít? Nemám snad svých starostí, které přece jenom aspoň nějak mohu ovlivnit či řešit, dost a dost? Není to jenom útěk od nich, když se zabývám něčím, co se stalo za oceánem?

Zamyslete se a zkuste si sami najít slova, která byste užili či již užíváte o 11. září: teroristický útok, hrůza, neštěstí či neutrálně událost (byť mimořádná), apokalypsa, zvěrstvo, sviňárna, obludnost, zákeřnost — cosi, co volá po pomstě. Nebo spíš převládou myšlenky na oběti a jejich utrpení a utrpení jejich blízkých, a je to proto rána, úder, zásah, bolest, nesmyslnost, noční můra, děs, šilenství, zvrácenost, krutost, trest ...

K čemu by to bylo dobré — to nemáme nic jiného na práci, na starosti? Uprímně řečeno, čteno a slyšeno ze slov Ježíšových, tak jak jsme je i dnes četli z evangelia — **NEMÁ-**

ME! Je přece neděle, den Páně! A ten není k ničemu jinému, k ničemu menšímu určen, než k rozjímání o našem vztahu k Bohu a k blíž-ním a k modlitbě. A také ke společenství — vždyť právě proto jsme zde.

Bydlíme pod věží. Co rozsévá ta věž? Je i celá řada dalších věží, které potkáváme — jich všech se naše rozjímání může a má týkat: kostelní, vyhlídkové, majáky, snad i komíny a věžáky a mrakodrapy sem patří. My máme tu nejvyšší v Praze — denně se s ní setkáváme, chtít nechtít na ni hledíme, možná se i leckdy divíme, kam to ti lidé tak zaujatě hledí, když sami již ani hlavu nezvedneme, zabrání do svých starostí a pozemských zápasů. Pravidelně též využíváme služeb této věže. Má velkou sílu.

Bydlíme pod věží. Jaký k ní máme vztah? Jak o ní mluvíme, myslíme? Dostala se někdy do našich modliteb?

Bydlíme pod věží. Nemáme proto, že ji máme stále na očích, zvláštní úkol, povinnost, povolání navíc oproti ostatním, kteří ji nemají tolik na očích a nemůže jim tedy být natolik živou připomínkou jako nám?

Jen si to zkuste představit, jaké to asi muselo být před 4 roky v New Yorku — copak někdo čekal něco takového? Normálně žili, pracovali, bavili se, nudili se, těšili se, báli se, modlili se — a najednou, jako blesk z čistého nebe... Jaké to muselo být pro ty, jichž se to bezprostředně dotýkalo, kdo byli na místě a viděli, či pro ty, kdo tam měli své milé a už je naopak nikdy neviděli...

Ježíš také použil příběh, současný, aktuální z titulních stránek novin. Vlastně mu ji přinesli a byli zvědaví — co ty na to, mistře (... když jsi tak chytrý...). Ježíš přijme výzvu a navíc ještě rozšíří tu zprávu o srovnání s jinou, přírodní katastrofickou, kde již není zřejmý lidský podíl, lidská vina. A ptá se (svých současníků a potažmo i nás): **JSTE PŘIPRAVENI?** Jste připraveni odejít? Jste připraveni na násilí, bolest, hrůzu, šilenství, nesmyslnost, apokalypsu? **MUSÍ TO BÝT** — to jsou slova Ježíšova. A nás to nemá vykolejit. Máme s tím

počítat. A nás přitom dokáží rozházet, vyko-
lejit, rozkmotřit, rozhádat a rozdělit takové
prkotiny ...

Jednou tu nezůstane kámen na kameni.
Nebo už tu nebudeme my. Jenže zatím ještě
stále bydlíme pod věží — a i tahle “naše” věž
nám může denně připomínat Ježíšova slova:
Nebudete-li činit pokání, všichni stejně za-
hynete! Může nám také denně pomáhat uvědo-
mit si, že ještě je čas milosti! Ještě máme čas
činit pokání, litovat, obrátit se, ještě máme čas
uvědomit o tom druhé, a tak je zachránit. Jen
nesmíme říkat (a myslet si), že “nemáme čas”!
Naopak, JEŠTĚ máme (ale jen do času, zní
v podtextu).

Bydlíme pod věží — co rozsévá? Čemu
slouží? Úžasný výdobytek vědy a techniky,
nástroj neskutečné moci, informační médium.
Co rozsévá? Čemu slouží? Při útoku na věže
přináší smrt, bolest, hrůzu, otupění, touhu po
pomstě, nenávist a strach... Ale co přináší do
té doby (než spadne)? Něco lepšího? Nebo to-
též, jenom trochu pomaleji, nenápadněji? Jak
pomáhají věže, které potkáváme, životu? A jak
životu věčnému?

Bydlíme pod věží. Každý den znovu nám
připomíná náš úkol, zápas o to, aby vše, co
užíváme, sloužilo dobrému, k Boží slávě. Ten
zápas začíná modlitbou (Ef 6), pokračuje sta-
tečným a vytrvalým životem synů světla —
v pravdě. Končí v nekonečné radosti, tam, kde
Nejmocnější setře každou slzu z očí. Tam
mohou ukazovat všechny věže tomu, kdo věří.

Jaromír Strádal

Písničky pod vobraz(y) aneb zpívání pro Naději

Vinohradský farní sbor ČCE ve spolupráci s brněnskou
Jiskrou naděje si Vás dovoluje pozvat na adventní
zpívání

TOMÁŠE NAJBRTA a SVATOPLUKA KARÁSKA,
které se koná 3. prosince od 18:30 v Korunní ulici č. 60

Knihy k užitku i potěšení

Na poslední schůzi staršovstva se v rámci projednávání úprav vstupní haly sborových místností a farního úřadu a kanceláře objevil také nápad velmi úzce související s knihami. Jedná se o to, že sbor má k dispozici poměrně velké množství literatury — tedy knížek nej-různějšího zaměření, rozsahu, i stáří (včetně nejnovějších nákupů), které ovšem většinou bez většího využití odpočívají víceméně nepřístupné v různých políčkách a knihovničkách bez toho, aby byly k užitku a sloužily všem členům sboru. Jistě ne všichni ve sboru jsou velcí čtenáři, ale řada by se jich jistě našla, kdo by měli tyto knížky, které jsou sborovým majetkem, rádi k ruce, k prolistování, k vypůjčení — zkrátka ke čtení nebo ke studiu. Ve zmíněném nápadu úprav vstupní haly bylo hlavní to, že by zde (nebo možná někde jinde ve veřejném sborovém prostoru) byla k dispozici knihovna (nebo knihovnička, kde by knížky ze sborových zásob byly na očích a přístupné všem, kteří by o ně měli zájem.

Definitivní technické řešení nebylo zatím nalezeno, ale všeobecný souhlas s tím, aby tyto knihy opravdu čtenářům sloužily, byl jasný. Než tedy bude vymyšleno, jak a kde budou knížky vystaveny a stanoven systém a podmínky vypůjčování, rozhodli jsme se seznámat čtenáře Hroznu, o jakou literaturu se vlastně jedná. Průběžně si budeme také kratšími profily přibližovat nové přírůstky knihovny i ten starší dobrý a nejdůležitější základ.

Je nutné připomenout, že protestantské církve se vždy vyznačovaly písmáctvím, což zjednodušeně znamená postavení důrazu na čtení Písma Svatého, tedy Bible. To čtení se přitom nemá odehrávat jen v kostele a dalších shromážděních, ale k četbě měl být veden kaž-

dý člen církve a sborů. Ke čtení pak následně neslouží jenom Bible, ale zákonitě navazuje také řada pomůcek k jejímu detailnějšímu pochopení (slovníky, konkordance, výklady jednotlivých částí a knih, mapy apod.), ke čtení je určena i další rozsáhlá biblická literatura, knihy významných církevních autorit a myslitelů, historické knihy a návazně i různé příručky, vhodně zaměřená beletrie, cestopisy, básně, knížky pro děti, hudební literatura ale i časopisy a noviny.

To všechno se nachází také v naší knihovně a může sloužit i členům našeho sboru. Znovu připomínáme, že se nejedná jen o nějaké letité nečtivé a neaktuální tisky (jsou tu ovšem i letité, a přesto velmi zajímavé a stále aktuální tituly), ale také o knížky veskrze současné, které vyšly skoro včera a doma je nemáte možná jen proto, že o nich nevíte, nebo že jsou přece jenom poněkud dražší a kvůli jednomu přečtení váháte s jejich nákupem. Takže taková literatura bude v nabídce naší sborové knihovny, určené k případnému prolistování a vypůjčování.

Již v tomto čísle Hroznu přinášíme první recenzi a námět na zajímavou četbu. Každý, kdo rád čte, přitom může napsat krátkou anotaci nebo doporučení daného titulu i pro ostatní. Nikdo totiž není schopen přečíst všechno a je dobré mít si podle čeho vybírat a získat základní orientaci o čem daná knížka je.

Miloš Lešikar

□ Recenze

Jan Amos Komenský: Informatorium školy mateřské (Průvodní studie Noemi Rejchrtová – Josef Langmeier, ilustrace Anna Kopecká). Vydal Kalich, 1992.

Soustavné pojednání o výchově předškolních dětí, které J. A. Komenský psal v napjatém očekávání postupu saských protestantských vojsk proti Habsburkům: “Kdyby se podařilo pro Čechy a Moravu získat někdejší svobodu vyznání, nepomůže radostné opojení, protože rekatolizace zanechala vážné následky. Písmo svaté učí, že pod nebem jiné cesty k napravení zašlostí našich není, jediné mládeže dobré vedení.”

Je to kniha o výchově dítěte v “klíně mateřském”, tedy výchově u matky a matkou, ale nezapomíná se v ní ani na význam otce a

ostatních, kdo se na rodinné výchově podílejí.

Miloš Lešíkar

□ Z jednání staršovstva

Staršovstvo na své pravidelné schůzi 8. 9. mimo jiné:

- zhodnotilo velmi kladně letní tábor rodin a dětí v Orlovech a vyslovilo dík všem, kdo se podíleli na jeho přípravách a průběhu, zvláště Zdeně Novotné;

- prošlo plány jednotlivých činností sboru (vyučování náboženství, konfirmační cvičení a schůzky mládeže, setkávání střední generace, biblické hodiny, schůzky starších věkem, křesťanská služba, provoz mateřského centra) na tento školní rok;

- vzalo na vědomí rezignaci bratří Jiřího Svobody (zdravotní a rodinné důvody) a Ivo Mareše (nástup na vikariát) na funkci presbytera. Na jejich místo postupují bratr Tomáš Osladil a sestra Jasna Krupičková

(es)

Nebyly to jen náhody

Rozhovor s Marií Frantíkovou

Se sestrou Frantíkovou jsme se sešly ve středu před biblickou hodinou a vyměřený čas nám skoro nestačil. Vložit čtyřiaosmdesát let života do hodiny a půl povídání totiž vůbec není jednoduché. Ještě těžší je zaznamenat to nejdůležitější na papír, protože někdy se i zdánlivě obyčejné události stávají milníky života, o nichž se nelze nezmínit.

Slyšela jsem, že v Praze bydlíte vlastně skoro celý život, i když jste nikdy nechtěla žít jinde než v Jin-dřichově Hradci. Jak to vlastně všechno bylo?

Narodila jsem se v Kardašově Řečici v roce 1921, pak jsme bydleli na samotě poblíž Řečice, později jsme se přestěhovali do Jindřichova Hradce. Tam jsem chodila do školy, ve sboru jsem prožila konfirmaci, byla jsem z evangelické rodiny. Vyučila jsem se švadlenou. Nikdy jsem z Hradce nechtěla odejít, ale nesehnala jsem tam práci. V devatenácti jsem tedy odjela do Prahy a našla si místo v krejčovském salónu. Ještě předtím jsem pracovala v jedné židovské rodině, měla jsem na starosti jejich chlapce, rodina ale musela do transportu. Pak už jsem o nich neslyšela, myslím, že tam všichni zůstali. Později jsem pracovala v Libni v krejčovském salónu a chodila do kostela tam, jméno pana faráře si už ani nepamatuji. Bydlela jsem s kamarádkou z Hradce. V Libni jsme zažily heydrichiádu. Jednou večer naše bytná, která byla ve straně (to jsme tehdy nevěděly), páčila nějaké papíry a požádala nás s kamarádkou o pomoc. V noci pak přišli němečtí vojáci, vzbudili nás, všechno propichovali, prohlédávali, našťastí nic nenašli, jinak by nás asi sebrali také. Byla jsem i totálně nasazená, do továrny v Karlíně. To už jsme bydlely na Žižkově, tam jsme prožily nálet na Vysočany. Stonala jsem potom s plícemi, vlastně dlouhá léta, zachránilo mě to před prací v továrně, ale bylo s tím spojeno mnoho nepříjemného. Dělali mi mnohokrát pneumotorax, byla jsem i v sanatoriu.

ale ty sbory s kamarádkou jenom navštěvovaly, střídaly, nikde jsme nebyly nastálo. Až později, to už jsem byla vdaná, jsem začala chodit na Vinohrady.

Vdávala jste se až po válce?

Ano, v roce 1948. Manžela jsem poznala v Hradci, jezdívala jsem každých 14 dní domů. Byl v Hradci na vojně.

Manžel nebyl evangelík?

Ne, nebyl a není. On byl formální katolík, a než jsem se vdávala, katolický farář chtěl, abych přestoupila. Řekla jsem, že ne, a že když budou děti, chci, aby byly vychovávány jako evangelíci. Když se to ten farář od manžela dozvěděl, proklel ho. To mi ale manžel řekl až mnohem později. On někdy pak chodíval se mnou do kostela, ale nikdy jsem ho k tomu nenutila. Děti byly křtěné tady, i konfirmované. Manžel mi nikdy neřekl ani slovo, nevyčítal mi, že chodím do kostela, i když to nesdílí. V neděli dopoledne už s tím počítá, je to pro něj samozřejmé. Dříve jsme také jezdili spolu do Chotěboře.

Děti máte dvě?

Dceru, ta se narodila v roce 1951 a syna - ročník 1954. Děti bydlí v Praze, už máme dokonce i dvě pravnoučata. Syn vystudoval vysokou chemickou, dcera je kuchařka. Děti ale teď do kostela nechodí, i když prošly nedělní školou a byly konfirmovány. Jejich děti pak někdy chodily se mnou do našeho sboru, když byly u nás, vodím sem teď také pravnučku Dášenku, ta chodí do třetí třídy.

6 | **Kolik sborů jste tedy v Praze poznala?**

V Libni, na Jarově, Žižkově, spíše jsme

Když děti vyrostly, šla jste do práce?

Hned po dětech ne, manžel nechtěl, říkal, že se ženil proto, aby rodinu uživil. Chvilu jsem vypomáhala ve škole, dělala jsem kroužky, vodila jsem si tam i syna Fandu. Pak to ale už nějak nešlo, byla tam taková nepříjemná učitelka, chtěla, abych ho s sebou nebrala. To ale nešlo, nemohla jsem přece nechávat své dítě na ulici a věnovat se jiným dětem. Potom jsem si našla místo, na Letné ve zdravotnickém skladu. To chodil Fanda do druhé třídy. Manžel s tím hodně nesouhlasil, nejdřív jsem to tedy vzala jenom na zkoušku na dva měsíce. Nakonec jsem zůstala 20 let, byla jsem tam pak i vedoucí. Moc se mi to ale líbilo, bavilo mě to, i když jsem si někdy musela brát práci i domů. Moc nerada jsem pak odcházela, už jsem ale přesluhovala. Teď když bereme důchod, říkám vždycky manželovi: Vidiš, ještě že jsem tě neposlechla.

Dokázala byste říct, co pro vás v tom všem, co jste prožila, znamenala víra?

Hodně. V té nemoci mě to moc podpořovalo. Mí spolupacienti se někdy ptali sestřiček, kdy umřou, ony je vždycky pak utěšovaly. Já jsem to nechala na Pánu Bohu. Dělala jsem sice všechno, co jsem mohla, abych se

uzdravila, ale netrápila jsem se, i když taky byly chvíle, kdy mě to přemohlo. Věděla jsem ale, že nejsem sama. Prožila jsem v životě několik takových chvil, o nichž jsem přesvědčená, že to nebyly náhody. Třeba když mi skoro prasklo slepé střevo: bylo mi celou noc špatně a ráno jsem hledala doktora, který tam nebyl. Ani mě nenapadlo, že by to bylo slepé střevo, nebolelo mě břicho, ale záda. Šla jsem zničeně domů a nečekaně jsem pak potkala známou, která mi pomohla, zavolala svého doktora a hned mě vezli do nemocnice. Za pět minut dvanáct, jak řekl lékař. Nebo jsem se ztratila v Moskvě a neměla jsem ani kopějku, nevěděla jsem ani, kde bydlím. Nakonec jsem se našla, zadarmo mě nechali jet tramvají a metrem. To i manžel přiznal, že se modlil.

Ptala se Jana Šarounová

Z historie vinohradského sboru XXVI

1938

Počátkem roku byly schváleny sborové účty a nový rozpočet. Protože bylo zjištěno, že účast na biblických hodinách a na večerních bohoslužbách je malá, bylo uloženo staršovstvu, aby učinilo opatření vedoucí ke zvýšení účasti. Sbor v tomto roce zakoupil pianino a poskytl teologovi K. Veselému dar ve výši 2 140 Kč na léčení ve Vráži. V dubnu byla poskytnuta dvouletá půjčka sboru v Teplicích ve výši 5 000 Kč spolu s darem ve výši 1 000 Kč. V září zajistil sbor zatemnění budovy dle pokynů. Práce ve sboru se zaměřila na prohloubení duchovního života ve vážné době. Mimořádná péče věnována mládeži, jejíž účast značně ochabla, k tomuto úkolu byla vyzvána ideová komise. Na říjnové schůzi bylo z podnětů členů sboru usneseno doporučit synodní radě, aby usilovala o sjednocení všech evangelických církví ve státě, tak aby se jednotou čelilo ohrožení.

1939

V počátku roku bylo po projednání účtů a rozpočtu jednáno také o programech pro přistoupivší členy. Značný počet přistoupil z židovství. Podle toho tedy usneseno zaměřit přednášky a rozšířit jejich počet. Ve sborovém životě je znovu řešena nízká návštěvnost biblických hodin. Dále usneseno, že přistoupivší (Židé) budou přijati jen ve schůzi staršovstva. Sbor obdržel posudek arch. Surovského, na jehož základě se rozhodl ihned přikročit k opravě fasády sborového domu. Za tím účelem ustanovena stavební komise, která bude práce řídit, s tím, že rozsah prací a náklad bude možné určit až po postavení lešení a ohledání stavu fasády. Oprava byla zadána firmě Surovský a sp. V červenci na svém zasedání projednávalo staršovstvo sborový život na druhou polovinu roku, zejména večerní bohoslužby. Vzhledem k nízké účasti na těchto

bohoslužbách uvažovalo staršovstvo o jejich zastavení a případné nahrazení rodinnými večery nebo přednáškami pořádanými jednou měsíčně. Dále se staršovstvo usneslo, že bude pokračovat v úsilí o vysílání projevů nebo bohoslužeb v rozhlase. V září byl vzato na vědomí seniorátní opatření ke zvýšení kvality a účinnosti vyučování náboženství. V rámci tohoto opatření bude zvýšen dohled seniorátu, budou vypracovány jednotné osnovy pro vyučování a budou zvyšovány nároky na kvalifikaci učitelů náboženství. Dále bylo projednáno přijetí nových členů a konstatováno, že z přistoupivších bylo 45 Židů, kteří byli před přijetím pokřtěni. Na prosincovém zasedání bylo dáno na vědomí, že oprava fasády byla dokončena a provedena nákladem 27 665 Kč a firmou Kabeš a Franta byla také provedena generální oprava ústředního topení.

*Podle zápisů br. V. Chadima zpracoval
mch*

Inzerce

8

PRONÁJEM. Dva starší lidé, věřící, hledají pronájem na dobu určitou jednoho roku. Více informací vám ráda sdělí sborová sestra buď osobně nebo na telefonech: 224 253 550 (kancelář) nebo 775 243 550 (mobil).

Básně Davida Rejchrt

David Rejchrt (1966) byl hostem zářijového setkání střední generace, kde přednesl své básně, které doprovázel hrou na violoncello a klavír. Dvě z jeho básní dnes přinášíme — brilantní hru člena orchestru Státní opery se nám však však čtenářům Hroznu asi zprostředkovat nepovede.

□ Balada o sociální empatii

Pohodlím znaven, nikdy v nedostatku,
v skuhrání stálém, jak se vede špatně,
nuzáka potkám - a propadám zmatku:
on svoji bídu neodkládá v šatně.
Ona s ním bydlí - tvrdě, nevýratně.
On se jí bojí - a zčásti ji hájí.
Proti ní proces nikdy nezahájí.
Čeká ho posměch, přesycených říhot.
Já aspoň beknu, když ostatní lají:
Nechtěl bych v těchto podmínkách žít život.

V hospodě piju. Vždycky mám svou zlatku.
A když ne, na zdroj vzpomenu si matně.
Nemusím chodit svačit do odpadků.
Ve srovnání si vedu velmi zdatně -
mohu si dopřát jednat neúplatně.
Já nejsem ten, co s jedním pivem spáji
nezbytnost loudit. Nejsem na okraji.
V moci mám možnost připisovat si bod.
Slavnostně říkám, co všichni už znají:
Nechtěl bych v těchto podmínkách žít život.

Z řádných jsem lidí, co ctí otce, matku,
obživu svoji zajišťuji chvatně.
Pěstují pokoj, nehledají hádku
a sváří-li se, jenom nevydatně.
Zdánlivě bédní kradou víc než pádně.

Chtěli by žít jak ve ztraceném ráji.
To nelze trpět. Takhle nevyzrají.
Týká se lidí, zvíře, ptáků i vod.
Odpovím znovu, když se všichni ptají :
Nechtěl bych v těchto podmínkách žít život.

Poslání:

Nejeden dumá, zda se dneska nají,
když neví, jestli do kelímku dají.
Dost se chce křičet. Co však? Čehý či hot?
Něco je špatně. Snad všechno je v háji.
Nechtěl bych v těchto podmínkách žít život.

□ Poděkování neznámému chodci

Potkal jsem chodce. On mě nechal žít.
A neměl důvod. Hodně jsem mu vzal,
jda proti němu. Čas jsem nevybral,
však svojí chůzí sebral jsem mu klid,
a nejen to. On musel zaplatit
výhybnou daň - to aniž bych mu dal
byť zlomek sumy, kterou prodělal
tím, že já musel proti němu jít.
A já jsem zde a on je možná tam.
I když mu dlužím, tak ho nehledám.
Příběh tím končí. Nebo taky ne.
A byl-li chodec jenom ranní klam,
pak zůstávám tu se svým dluhem sám.
Nebude nikdo, kdo ho promine.

Malinké povídání o Mateřském centru

Milé sestry, milí bratři,

v letošním roce se budeme snažit pokračovat v činnosti mateřského centra, které u nás na Vinohradech v Korunní ulici 60 funguje už pátým rokem, z toho třetím v nových prostorech bývalé Domovinky v přízemí sborového domu. Navazujeme na předchozí léta v obměněném složení kroužku spolupracovnic — nově přijaly pozvání k práci sestry Ladka Königová, Jana Melicharová, Markéta Mrázíková, Jarmila Raisová, Ester Slaninová, z původních spolupracovnic jsme zůstaly Eva Svobodová a já.

S chutí jsme se pustily do příprav — úklidu prostor. 13. září jsme měly brigádu, vyklízely, myly okna, vysávaly... Povedlo se nám sestavit program výtvarných činností na každou středu až do Vánoc, pozvaly jsme dvě divadla, oslovily jsme sestru Magdu Jelínkovou, aby pro nás opět zorganizovala podzimní bazar dětského oblečení. Začátek

roku je tedy slibný, maminky přicházejí.

Doufám, že se nám povede i v novém složení vytvořit mezi sebou dobré vztahy, abychom vytvářely přátelskou a přijímající atmosféru pro přichozí maminky a jejich děti. Děkujeme všem, kteří na nás myslí ve svých modlitbách.

Otevřeno máme:

pondělí 9:00 - 12:00

středa 9:00 - 12:00

pátek 9:00 - 12:00

Program výtvarných a divadelních střed v Mateřském centru

5.10. 10:00 hod. divadlo — O TŘECH KÚZLÁTKÁCH

12.10. zdobení triček tiskem linorytovými

tiskátky

19.10. zdobení květináčů a krabiček ubrouskovou technikou

26.10. malování na sklo

2.11. malování na hedvábí

9.11. malba na fólii

16.11. pletení košíků z pediku

23.11. divadlo — KAŠPÁRKOVO KRÁLOVSTVÍ.

Pozor, začátek představení v 10:30

25.11. anebo 21. 11. (ještě upřesníme) výroba a zdobení adventních věnců

30.11. pečení perníčků

7.12. zdobení perníčků

14.12. výroba vánočních přání

21.12. předvánoční posezení s cukrovím

Zuzana Bruknerová

□ Sborové akce v říjnu

Pondělí	3.10.	16.30	schůzka křesťanské služby
Úterý	4.10.	14.30	koncert nejen pro seniory: R. Kvapil, J. Dus
Středa	5.10.	10.00	divadélko pro děti
Čtvrtek	6.10.	19.00	Liturgie s vysluhováním VP — Korunní 60
Pondělí	10.10.	19.00	schůzka hospodářské komise
Úterý	11.10.	14.30	setkání nejen pro starší věkem: M.T. Zikmund Calvin — výklad vyznání víry II./5
Čtvrtek	13.10.	19.00	schůze staršovstva
Neděle	16.10.	9.30	rodinná neděle — Slámovi o svém pobytu v USA
Úterý	18.10.	14.30	setkání nejen pro starší věkem: M.T. Zikmund: Calvin — výklad modlitby Páně III/5
Čtvrtek	20.10.	18.15	setkání učitelů nedělní školy
Čtvrtek	20.10.	19.30	setkání střední generace: Trojí zamyšlení nad knihou Pán prstenů — M. Cháb, B. Uličná, M.T. Zikmund
Úterý	25.10.	14.30	setkání nejen pro starší věkem: četba na pokračování — A. Zikmundová

Biblické hodiny se konají pravidelně každou středu od 19 hodin. Budou se vykládat první kapitoly knihy Exodus.

Dne 2.10. se bude vysluhovat Večeře Páně — Díkčinění za úrodu, kázáním poslouží bratr farář Petr Sláma. Ostatní bohoslužby Martin T. Zikmund.

□ Provoz farní kanceláře

Úřední hodiny sborové sestry:

pondělí, úterý, čtvrtek	8.00 – 12.00
středa	13.00 – 15.00

Pastorační hodiny faráře:

pondělí, středa	9.00 – 11.30
čtvrtek	18.00 – 19.00

Tel. do kanceláře: 224 253 550, mobil: 775 243 550

Hrozen vinohradského evangelického sboru

Vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 18. každého měsíce. Redakční kruh tvoří **Matěj Cháb** (chab@idealtour.cz), **Miloš Lešikar**, **Petr Sláma** (slama@etf.cuni.cz), **Jana Šarounová** (sarounova@quick.cz) a **Blanka Uličná**. Tiskovou verzi v programu OpenOffice.org připravuje **Tomáš Osladil**, internetovou **Jan Šaroun** (saroun@quick.cz). Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**